

ניצוצי חיזוק ואמונה
מאוצר שיחותיו ומכתביו של הגאון הצדיק
רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א

להמנהיג הצדיק

פניני הפרשה

פתגמי קדישין ומרגיטין טבין
שנשמעו מפ"ק הגה"צ מורינו שליט"א
בשעה של קורת רוח ובשבילי דאורחא

צפרא דשבתא פרשת כי תשא - פרה תשע"ג לפ"ק

מורינו שליט"א אמר בעת הקידושא רבא: בספר סור מרע ועשה טוב להרה"ק מזידיטשוב זצ"ל איתא דבר נחמד: "שלא תעמיק גם כן בשפלתך, שלא תישן בעצבות המרה שחורה ח"ו, ולא תעיין ג"כ הרבה במעשי היום שעשית, שלא יתגבר עליך ח"ו הדין מחמת העצבות ומרה שחורה, והדבר יותר מסוכן שלא יתגרו בך ח"ו המצולות ים, ולא תבכה ח"ו בעצבות, כי העצבות גורם הדינים ותוקפם ולא תוכל ח"ו להמתיקם, ויגרע כחך ח"ו, וע"ז אמר דוד המלך ע"ה: "וראה אם דרך עוצב בי ונחנח בדרך עולם" (תהלים קלט כ"ד), היינו דרך העם הפשוטים הבלתי מושגם חכמה לעלות במעלות הצדיק, ואמנם לכל זה צריך מדידה ושיקול הדעת בפלס ובמשפט מעגלי צדק, הכל לפי כוחך ועצמות הכלי אשר הכינות ביום, כי בקדשים הלילה הולך אחר היום, וזהו כמבואר אצלנו על מה שתרגם "ויהי היום ויבא הביתה לעשות מלאכתו" (בראשית לט א'), ומתרגם 'למבדק בכתבי חושבניה' - היינו לעיין בחשבונות יצרו, והי' אז בצער ועצבות ומרה שחורה, כי ויהי' לישנא דצערא הוא, ועיין בזה"ק פ' וישב (ה' ק"צ ע"ב), וכשבדק אז בכתבי דחשבנא גרם ח"ו אשר "ותתפשהו בבגדו" היתה יכולה לתפוש בגדו, וגבר עליו מצולות ים וכו'".

צפרא דשבתא פרשת בשלח תשע"ד לפ"ק

מורינו שליט"א האריך לדבר בענין נסיונו של יוסף הצדיק, ובתוך הדברים אמר: אדם בן חמישים ושבע שנה נכנס אלי לאחרונה, ושאל אותי אם גם בגיל חמישים ושבע יש יצה"ר. 'און אין האב אים געענפערט: יא, און פריידט איין דערמיט' [כן, וצריך לשמוח עם זה]. הקב"ה רוצה שתמליך אותו עשרים פעמים ביום, ואין שום איסור שיהא לך יצה"ר, יש רק איסור לצייט לו לעשות העבירה, אבל היצה"ר אינו עבירה אלא מתנה מהש"ת כדי שיע"ז תמליך את הש"ת. 'און א מענטש וואס האט נישט קיין יצה"ר מיט נסיונות - קען גיין אהיים' [אדם אין לו יצה"ר עם נסיונות יכול לילך הביתה - לעולם האמת], וכשמגיע מחשבה רעה וכדו' צריך לזכור שעשיו ע"י שתתגבר על המחשבה רעה אתה ממליך את הקב"ה, ומקיים מצות ל"ת ד' ולא תותור אחרי אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", וישב ולא עבר עבירה כאלו קיים מצוה'.

והוסיף מורינו שליט"א: ומצוה גדולה לפרסם את זה שאין שום איסור שיהא לאדם יצה"ר, האיסור הוא לצייט את היצה"ר, וענין זה הוא יסוד גדול בעבודת האדם את בוראו במשך כל ימי חייו, כי הרבה נפלו ליאוש מחמת חלישות הדעת, שראו שיש להם יצה"ר ולא ידעו מענין זה שעיקר הוא שלא לצייט היצה"ר ועי"ז ממליכים את הש"ת!

שב"ק פרשת מקץ (שבת חנוכה) תשע"א לפ"ק

אמרו למורנו שליט"א שיש ראייה שהודאה גדולה מתפילה, כי לכתחילה אומרים "על הנסים" שהוא הודאה, ורק כששוכחים לומר על הנסים אומרים "הרחמן הוא יעשה לנו נסים וכו'" שהוא תפילה.

ונהנה מורנו שליט"א והוסיף לדבר במעלת שגב ההודאה: הודאה הינה התקרבות גדולה להש"ת 'מדאנקט און מליבט ווערט מען נאנט צום אייבערשטען' [מודים ומהללים ומתקרבים עי"ז להש"ת], וצריך להודות ולהלל על כל פרט ופרט, וכך מודים ומכירים שכל פרט של טובה הוא ממנו ית"ש, והיו צדיקים שאפילו על 'שטיקל' ישועה היו משבחים ומודים להש"ת, ועי"כ ממשכים ישועה שלימה.

תתיר צרורה...

הארת חנוכה לכל השנה

האור של חנוכה - שאז היה נצחון דקדושה של תורה שבעל פה לעומת קליפת יון שרצתה להסתיר ולהעלים כוח זה - מאיר לכל ימות השנה כולה, כל מה שכלל ישראל עוסקים והוגים בתורה, בתלמוד הלכה ובאגדה, הכל נמשך מאור הגנוז של חנוכה!

ואיתא בכתבי האר"י הקדוש שהחיות הנמשך לרמ"ח אבריו וש"ה גידיו של האדם הוא מאברים הפנימיים, והן המה הימים טובים שבמשך מעגל השנה, הם האברים הפנימיים הממשיכים חיות לאברי האדם, וכל איבר פנימי ממשך חיות לכל הגוף, כמו העין שבפני עצמו אינו כלום, רק הוא חלק מכל אברי הגוף, והעיקר הוא המוח והלב של הרמ"ח אברים וש"ה גידים, כמו כן הימים טובים הם האברים הפנימיים המאירים את כל ימות השנה כולה!

דער הייליגער חנוכה דאס איז א הארה וואס טרייסלט אלע עולמות! [הארת ימי החנוכה מאיר ומזעזע כל העולמות!]

חלקנו בתורתך

והבה נתבונן, הא גופא שאנו מברכים על מצוה זו 'אשר קדשנו במצוותיך' והוא על פי הכתוב 'לא תסור מן הדבר' - לשמוע ולציית לחז"ל! זהו רצונו יתברך! זהו חלקנו ממש, 'חלקנו בתורתך!' בטור מובא להדיא על מה שאנו אומרים בברכת התורה "חיי עולם נטע בתוכנו" שעולה על חלק התורה שבעל פה שיש בכל אחד מישראל! זהו חיי עולם" של כל אחד ואחד! היפך קליפת יון שהם 'זבובי מות', אשר על ידה מאבדים חלילה את העוה"ז והעוה"ב רח"ל!

הבדל מהותי בין ישראל לגוי

רביה"ק אומר (ליקו"מ תנינא סי' כ"ח) שמי שיודע ההבדל שיש בין תורה שבכתב לתורה שבעל פה, הוא יכול להכיר בר ישראל שנמצא בין כמה גוים יהיה מי שיהיה ואיזה מצב שיהיה, כי יהודי הוא מציאות של תורה שבעל פה.

ולפני רבות בשנים הסמכתי לזה מה שכתב ב"ספר החיים" מאחי המהר"ל מפראג, שהיה חבר לרבינו הרמ"א וזכה לגילוי אליהו, ובשלהי כל מסכת בסדר ה"הדרן" מובא לעיין בספר החיים שמבאר ענין ה"הדרן", ובכן כאשר מובא כל כך הרבה פעמים לעיין שם, אמרתי בדעתי אכן לעיין בדבריו...

ושם [בפרק ב' או ג' תלוי במהדורות] מבאר ענין סוד של "הדרן עלך והדרן עלך", שבשעה שישב רב אשי והעלה על הכתב את התלמוד באשר שירדה שכחה לעולם, ולולי הכתב היה התורה נשכחה מישראל, ולכן 'עת לעשות לה' הפרו תורתך' העלה על הכתב את התורה שבעל פה, אך דא עקא שהש"ת חפץ שרק בני ישראל ילמדו תורה שבעל פה ולא אומות בעולם, שלכן היתה נאמרת בעל פה שלא יהיה לאומות העולם שייכות לה, כי תורה שבעל פה היא המציאות של נשמת ישראל לחוד.

ואילו סתרי התורה הרי 'אתאמר בלחישא' מה שרק יחידי הדורות והצנועים יודעים. אשר על כן עמד רב אשי וסידר את הש"ס באופן מופלא, דהיינו שעירב בדברי התלמוד סוגיות מתחלפות ואגדות תמוהות לרוב, הוא העמיד את הש"ס ברוח הקודש נפלא כך שכאשר גוי יישב את עצמו ללמוד מיד ימאס עליו הלימוד, ער קען נישט לערנען וויטער... ואילו כאשר בר ישראל ילמד אז 'כי הם חיינו ואורך ימינו' - די נשמה האט ליב א שטיקל גמרא!

הנשמה מתחברת אל שרשה ומקורה! דברי הגמרא אהובים עליה! עס איז געשמאק! עריבה ומתוקה היא לנשמת ישראל!

ומה שלפעמים אין מרגישים את הנועם הוא מפני המסכים המבדילים, על כן צריך להסירם ותיכף יתגלה הנועם והמתקנות, ולכן אומרים "הדרן עלך" שהוא מלשון "הדר", שאנו מגלים את האמת שהתורה מוצאת חן בעינינו! אנו מרגישים את הנועם והערבות שבך! "והדרן עלך" גם אנו מוצאים חן בעיני התורה שבעל פה, קשורים ואדוקים אנו זה בזה! מיר זענען איינס! ואשר על כן "לא נתנשי מנך ולא תתנשי מינך" כי היא קשר עולמי ונצחי לעלמי עד!

פתח פיך בדברי הודאה

והנה רביה"ק (תנינא ב') מאריך בענין ימי החנוכה שהם ימי הודאה, ונתבונן נא על ההעלמה שיש בעולם, כאשר האדם נצרך לישועה הנה הוא כמעט ואינו יודע מה לעשות עם עצמו מרוב צער, אך כאשר הש"ת המציא לו ישועה - העלמה! אין בעל הנס מכיר בניסו!

ולזה מעלה רביה"ק על נס ענין ההודאה, פתח פיך ויאירו דבריך בדברי שבח והודאה להש"ת! הש"ת אוהב את ההודאה כרחיץ וניחוחין! ובשעה שהאדם מודה להש"ת הרי הוא מכרית בזה את הקליפות, כמובא (שערי אוהר שער א') שעל כן הם נקראים "פסוקי דזמרה" כי הוא מזמר עריצים והקוצים שיתקבלו התפילות בלי מקטרגים.

